

25de April. — Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgtreds (Th. Nielsen) mindede Thinget om en Udtalelse af mig under Sagens 2den Behandling om, at Regjeringens Formaal var andre end blot Gjennemførelse af Forsvarsagen, at det ikke mindst var Haandhævelsen af Danmarks Riges Grundlov — jeg har ikke Tidenden ved Haanden, men da det ærede Medlem oplæste mine Ord af Tidenden, maa de være korrekte — og Grundlovens Anvendelse som Meningen var dermed i 1849 og 1866. Det ærede Medlem mindede mig om, at jeg ikke kunde vide, hvad Meningen var ved Bebtagelsen af Grundloven i 1849, men jeg antager, at jeg veed netop lige saa meget derom som det ærede Medlem, idet formodentlig hans Kjendstab dertil saavel som mit higrer fra, hvad der foreligger for Alle, som bryde sig om at gjøre sig bekendt dermed. Jeg ser imidlertid ikke rettere, end at hele denne Opfriskning af denne Del af Forhandlingen under anden Behandling kunde have været sparet; thi jeg feiler neppe i, at der kort efter at denne Udtalelse havde fundet Steb, fra anden Side blev givet mig Anledning til at udtale, hvad der selvfølgelig havde været Meningen med Udtalelsen. Jeg udtalte da, at Meningen med at hævde Grundlovens Anvendelse, saaledes som Meningen var dermed ved dens Bebtagelse i 1849 og 1866, var og kunde selvfølgelig ikke være nogen anden end den: at hævde begge Things Ligeberettigelse. Med denne Tilføining forekommer det mig, at det Vikante ved Gjennopfriskningen af det, der blev udtalt ved anden Behandling, væsentlig falder bort. — Jeg skal endnu gjøre en lille Bemærkning til det ærede Medlem for Svendborg Amts 1ste Valgtreds (Lange), som udtalte, at efter hans Mening maatte selvfølgelig Lyngdepunktet ligge i det af hele Folket valgte Thing. Jeg indfylder atter, at dette ganske vist ikke er ordret citeret, men at jeg haaber at have opfattet Meningen. Sa, det er jo netop det, hvorom Striden dreier sig. Jeg nærer ingen Tvivl om, at det vil bero paa dette Thing selv, om Lyngdepunktet kommer til at ligge i dette Thing; men hvad jeg meget bestemt vil modsigge, er, at det er en selvfølgelig Sag, at Lyngdepunktet ligger her, fordi dette Thing er udgaaet af de almindelige Valg, medens det andet Thing er udgaaet af Valg, der ere foretagne paa et andet Grundlag. Der var en anden lille Misforstaelse, hvori det ærede Medlem efter min Mening gjorde sig skyldig, og som heller ikke kan lade staa uimodfagt eller uberrigtiget. Det var den, at Lovenes Fortolkning skulde ligge hos Regjeringen. Der er ganske vist enkelte Lovfortolkninger, som ligge hos Regjeringen, men det maa dog ikke glemmes, at Lovenes Fortolkning i det Væsentlige ligger hos Domstolene, og hos Domstole, der i sidste Instants ere uafhængige af Regjeringen.

Rjar: Det er kun en ganske kort Bemærkning, jeg vil tillade mig. Den ærede Conseilpræsident mente, at jeg skulde have Banfskelighed ved at føre Bevis for, at visse Samfunds-klasser vilde undbrage sig fra at tage den Del i Statsbyrderne, som de vare pligtige til. Sa, efter den Maade, hvorpaa det blev fremstillet, kunde det maaffe synes, som om den høitagtede Conseilpræsident kunde have Ret i, at jeg kunde have Banfskelighed ved at føre Beviset derfor, men for saa vidt den høitærede Conseilpræsident saavel som den samlede Regjering er et Udtryk for en Del af Samfundet, et vist Samfundslag, hvad jeg haaber, den høitærede Minister vedkjender sig, og for saa vidt den høitærede Minister samtidig dermed vedkjender sig, at han ingenfinde endnu, saa vidt mig bekendt, har villet gaa ind paa en Skattereform af den af mig tidligere i Mødet omtalte Bestaafenhed, navnlig en Indkomst- og en Formuestat, saa formaar jeg ikke at se Andet i denne haardnakkede Modstand, end at Regjeringen og visse Samfunds-klasser ikke ville gaa ind paa denne Reform, fordi de kunne se, at de derigen-nem ville komme til at bære en god Del mere af Byrderne til Statsstyrelsen end hidtil. Jeg mener ikke, der behøves andet Bevis; men da jeg naturligvis nødig vilde, at den ærede Ministers Udtalelser skulde staa uimodfagte her, og da jeg trøfter mig til at kunne bevise, at det er saaledes, men ikke paa den Maade, Ministeren før udtalte — thi jeg vil ikke sigte Nogen for Ting, jeg ikke tror, jeg kan føre Bevis for — har jeg ikke villet undlade at gjøre denne Bemærkning.

Conseilpræsidenten (Estrup): Det forekommer mig, at jeg har aflagt Bevis baade lige overfor det ærede Medlem og dette Thing her, at jeg ikke vilde sky at lægge større Skattebyrder paa de mere Velhavende i Landet, men Uenigheden mellem det ærede Medlem og mig er jo netop, om det skal ske gennem direkte Skatter eller igjennem indirekte Skatter. Saavel ad den ene som ad den anden Vej kan Byrden fordeles forskjelligt paa de forskjellige Klasser i Befolkningen; men jeg gad nok vide, om det ærede Medlem kan paavise nogen Udtalelse af mig, som gaar i den Retning, at min Modstand mod den Skat, som han elsker, hidrører fra, at jeg vilde fri de mere velhavende Dele af Befolkningen for at komme til at betale, — jeg vil ikke engang bruge det Udtryk en passende, men — en høiere Skat. Jeg tror, at netop selve det Forslag, jeg fremlagde, og de Udtalelser, hvormed jeg ledjagede det, maatte have overbeviist ærede Medlemmer om, at jeg i det Mindste ikke var blandt dem, som absolut vilde modsætte sig, at der kom til at hvile en større Skattebyrde paa de mere Velhavende, og at de mindre Velhavende fik en forholdsvis Skattelettelse. Nei, Uenigheden mellem os dreier sig om selve Skattestyret, og det ærede Medlems